

Хваналъ повода отъ ржцетѣ му и не му позволявахъ да отведе Малана.

Дебелка, неприкитенъ човѣкъ се заснѣ грубо.

Тате дойде, и върѣки, протеститѣ, плачътъ и виковеѣтѣ ни, не отведе на страна.

Малана се обърна нѣкъ нѣстото дете бѣхъ отведенъ, конуча жално и трѣгна следъ месари.

Уаи! Не знаеше тя на къде и воцѣла!

Азъ плачехъ, борехъ се напразно, да се изтрѣгна отъ обатината на бѣща си. Бѣхъ безутешенъ.

А вече месари не се виждаше. Чуухъ: далече Малана конуча, като че ли за последно обогочѣ и разсѣла.

И една струна се склѣа тогазъ въ моето сърце, затрептѣ и остана цѣлъ животъ да ми напони за човѣшкото безсърдечие.

Г. П. Войчевъ

Свирна писна

У горница
Край рѣчица
Тяленъ дунка.

Жаборана
Неразбрана,
Днесъ е булка.

За шуреча
Голъ меца
Та се жени.

Предъ светбари,
млади, стари,
Заю води

Хоро вито,
Дяволито...

До шуреча
Хубавеш,
Млада булка

Жаборана,
Даръ дерева,
Винонъ вико:

— За конаре
Сижли дари
Ризи нови

Все готови —
Хенъ зелени!

На писана
Два сѣкала —
Наша блага

Въ тѣлъ да слага
На дечица!

За мецана
Туй остана —
Два клѣпки
Чисто бѣлки!

А Кунца
Да продава

Кросно цѣло
Съсъ основа,
Отъ сърце го
Азъ даряванъ!

Окъ, на Заю
Катъ не знаа
Що се паде
Канъ да сторе?

Чекли нови
Той си има,
Пѣлъ е тичалъ
Днесъ за трина...

Свирна чудна,
Ранобудна
Да го буди
Въ дрѣвка сладка...

Слънце бѣсна
Шурчо кихна
Свирна писна.

Заю сконна
Презъ рѣчица,
Бързо скри се
У горница
При дечица...

Цанко Н. Цанковъ